

vide, at de Nygifte ventedes til Rom med Eftermiddagstoget, bestemte han sig efter nogen Nølen til at modtage dem paa Stationen. Han sagde til sig selv, at da han og Dyhring nu engang var bleven besvogrede, vilde det for Familjefredens Skyld være bedst, om de kunde blive Venner. Men navnlig var han ængstelig for, at han ved at tage Afstand fra ham skulde røbe disse misundelige Følelser, der ydmygede og nagede ham.

Altsaa mødte han op paa Stationen med en (billig købt) Buket til Nanny og ønskede Parret velkommen til Rom. Den lille, fikse Redaktør var som altid Forbindtligheden selv. Han mumlede nogle takkende Ord og modtog Pers højmodigt udstrakte Haand med et Smil, — som lykkeligvis kun Nanny bemærkede.

Hun viste en ganske uforbeholden Glæde ved Gensynet, kaldte Per for „Svoger“ og bragte Hilsener fra Jakobe og dem alle derhjemme. Senere paa Dagen mødtes de efter Aftale til Middag paa en af Byens franske Restavrationer.

Efter Maaltidet blev Dyhring hurtigt uselskabelig og gabede ganske ugenert bag sin omsorgsfuldt plejede Haand. Til Gengæld stod Munden ikke stille paa Nanny; hun pludrede løs og optog Per, saa denne til alt Held ikke mærkede Ægtemandens skødesløse Opførsel.

De havde sat sig til at drikke Kaffe udenfor en Kafe ved *Piazza Colonna*, og her som overalt tiltrak Nanny sig Opmærksomheden ved sin Skønhed, sit frie Væsen og sin Dragt. Hun var helt hvidklædt, lige fra Kniplingshatten ned til de besløjfede Sko. Og de luftige Klæder bruste omkring hendes buttede Legeme som en Svaneham.

Per kunde ikke komme sig af sin Overraskelse